

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AHOL A HIT FÉSZKEL

Énekek: 153; 309; 675

Lekció: Zsid 6,11-20

Alapige: Zsid 6,13-20

Imádkozzunk!

Édesatyánk, kérünk, ébressz rá bennünket arra, elég-e a boldogságunkhoz az, hogy Téged megismertünk, vagy máshol, másban keressük azt a boldogságot, amelyet más nem adhat és senki be nem tölthet. Azt énekeltük az énekekben, hogy boldog ember az, ki Téged élő, igaz, egy Istent megismerhet. Tudjuk, hogy azért vagyunk boldogok, mert megismertetted Magad velünk; mert alászálltál mennyei hajlékodból; alászálltál ide a látható világba; testet öltött az Ige, testet öltött Jézus Krisztusban, a mi Megváltónkban.

Köszönjük, hogy ennek drága, szent ünnepére készülhetünk, és add, hogy a mi készülődésünk lelki készülődés, lelki várakozás legyen, hogy hívó néped a mennyekbe emelje tekintetét, ahol Krisztus van, ahol a mi drága Megváltónk van, és ahonnan majd eljön ítélni és „minden szív titkát kivenni”. Kérünk Téged, hogy ebben az időben hadd jöjjön napfényre mindaz, mit szívünk rejteget. Ítéld meg, töröld el, és vedd el a Te drága véred által, Urunk, hogy úgy álljunk majd egyszer a mi Atyánk előtt, hogy semmi hiba ne legyen bennünk, hogy tökéletesek lehessünk! Nem itt, földi, hanem mennyei értelemben, a Te igazságodba burkolózva és betakarózva.

Kérünk, Téged, Úr Jézus Krisztus, a mostani igéért is; Te fejtsd meg nekünk, Te hű szíveknek Atyja, és nekünk pedig adj olyan indulatot, hogy lessük a Te szavadat, hogy igyuk a Te szavadat, az ígét. Kérünk azért, hogy itass meg gyönyörűséged folyóvizéből. Hallgass meg, kérünk, a mi könyörgésünkben!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten ígését a Zsidókhoz írt levél 6. fejezetéből, a 11. vers-től a 20. versig: *„Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen. Hogy ne legye-tek restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességes túrés által öröklík az ígéretek. Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhett nagyobbra, önmagára esküdött. Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképen, békességestűró lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra es-küsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előt-tünk levő reménységet, Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgo-nya és beljebb hatol a kárpítnál, A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint.”*

Kedves testvérek, a mai igehirdetést hadd kezdjem egy személyes bizony-ságtétellel, hogy ez által a testvéreket is buzdítsam arra, amire az elmúlt napok-ban ismét rá kellett jönnöm! Amikor elolvastam, hogy ez lesz a vasárnapi ige, és Isten Szentlelke megerősítette a szívemben, hogy ezt vegyük alapigeként, ak-kor eltelték napok úgy, hogy nem értettem, mi az ige központi üzenete. Aztán újból elővettem, újból elolvastam. Úgy voltam vele, mint a laikus, aki keresi a csuklón a verőeret, de nem oda nyúl a hova az orvos; mert ő rögtön odanyúl, mi meg keressük, hogy körülbelül hol lüktet. Én is így kerestem napokig, hogy hol van ennek az igének az ütőere.

Aztán tegnap elkezdtem olvasni az előző részeket: először a hatodik részt teljesen, majd az ötödik részt, a negyediket, a harmadikat, a másodikat, az elsőt! Nem tudom, hogy hányszor olvastam el, egészen késő estig, amikor egyszer csak Isten elém hozta, hogy hol van az ütőér. Olyan ez, mint a zenében, amikor a ze-neszerző egy dallamot mindig ismételi: a következő percekben újra visszajön az eredeti dallam. Így voltam vele, hogy a Zsidókhoz írt levélben is az az eredeti dallam, amit a Szentlélek akar nekünk beledalolni a szívünkbe, ami mindig új-ból és újból feljön, ismétlődik. Talán egy kicsit más formában, egy kicsit kiegé-szítve, más példákat hozván, de ugyanaz a dallam erősödik.

Hadd mondjam el, milyen boldog felismerés volt az nekem, amikor rájöt-tem, hogy ennek az igének az ütőere a következő: az egyik, amit Isten cseleke-dett; a másik pedig, amit Isten cselekedni fog! Arról beszél nekünk a Zsidók-hoz írt levél – hogy az e közötti időben –, amit Isten cselekedett, és cselekedni fog él Istennek hívó népe ezen a világon, és hogyan vonatkozik ez az Isten hívó népére! Itt jön az adventi üzenet: hogyan várakozik arra, ami lesz! Aztán a Je-lenések könyvéből rögtön elém jött az a csodálatos ige, amikor azt mondja a Szentlélek: írj meg, amik lesznek! Egy másik versben, ezt mondja a Jelenések könyve 1. fejezetében: amik voltak, amik vannak, és amik lesznek. Isten hívó né-

pe két történés között él. Az egyik, ami megvolt, a másik, ami meglesz. Az egyik a bizonyosság, a másik a hit. Tulajdonképpen, mindig van egy bizonyosság.

Aztán még nagyobb lett az örömöm, amikor a Zsidókhöz írt levél 12. fejezete azzal kezdődik, hogy „bennünket a bizonyságok fellege vesz körül”, mert tulajdonképpen azt akarja elmondani a Zsidókhöz írt levél, hogy *Isten hívó népe a várakozás csodájában csak úgy tud élni, ha a bizonyosság talaján áll.* A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében ezért mondja el, hogy mi a bizonyosság; a hit hősei hogyan cselekedtek, és Isten hogyan munkálkodott az életükben, mivé tette őket: bátrakká, szilárdakká; olyanokká, akik felvállalták azt, amit más nem mert felvállalni.

Miért van erre szükségünk? Az evangélium üzenetében is, amikor Jézus elmondja azokat a példázatokat, amikor elmegy a gazda, amikor kiosztja a vagyont, megbízza a szolgákat a munkával és messze földre utazik, ott is van egy bizonyosság, ami megtörtént. Ott van egy várakozás, ami majd lesz, hogy majd visszajön. És hogyan kezdtek el gondolkodni a szolgák? Mit mondtak? „Halogattja a mi Urunk a visszatérést!” „Nem fog már visszajönni!”

Mikor Mózes felmegy a hegyre, mert Isten azt mondja: gyere fel! – hogyan kezd el gondolkodni a nép a bizonyosság és a jövő között? „Nem fog már visszajönni; ott halt meg Mózes a hegyen!” Aztán, egyszer csak megjelenik a két kőtáblával a kezében! A nép addigra elbizonytalanodott, és ebből az elbizonytalanodásból fakadt, hogy aranyborjút készített, és azt mondta: ezek a te isteneid, Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból.

Olyan csodálatos a Zsidókhöz írt levél üzenete, mert így lehet összefoglalni: azért mondja el a bizonyságok felleget a levél írója, hogy Isten hívó népe e között a két pont között, a múlt és a jövő között el ne bizonytalanodjon. Azt mondja: testvérek, tartsatok ki, őrizzétek meg a reménység vallását tántoríthatatlanul! Nem azért, mintha ez más levelekben nem jelenne meg, hiszen Péter is beszél erről, amikor azt mondják a csúfolódók: ó, nem történt itt semmi! – és legyintenek mindenre. „Minden úgy van a világ teremtése óta, ahogy megteremtett, nem történt itt semmi!” Nem mintha más apostol nem foglalkozna ezzel, de a Zsidókhöz írt levél írója különösen sokat foglalkozik ezzel, és ezt állítja a középpontba. Miért? Azért, mert Isten hívó népe e között a két pont között úgy él a világban, mint meghajszolt, megvetett, vagyis bajok, nehézségek, küzdelmek, támadások, az élet viharai között. Azt akarja elmondani, hogy testvérek, úgy várakozzatok az ígéret további beteljesülésére, amit az Úr ígért, hogy ne csüggedjete el, mintha Isten csak cselekedne majd valamikor, és akit ne úgy ismernénk, mint aki már cselekedett!

Tegnap a Lukács evangéliuma 1. fejezetéből szolgáltam valahol, és azt az adventi ígét olvastam, amikor Mária ezt mondja: hatalmas dolgokat cselekedett a Mindenható; királyokat döntött le trónjukról; éhezőket töltött be javakkal; meg jóllakottakat engedett el... és akkor Mária miért tud várakozni arra, ami lesz? Azért, mert tudja, hogy mi volt. Azért, mert azt mondja: a mi Istenünk hatalmasan cselekedett a múltban velünk, és ő odaszámítja magát az Isten népéhez: én is egy vagyok az Ő népe közül. A levél írója így teszi fel a legszebb díszt

az Isten hívó népének a képzeletbeli karácsonyfájára, az Úr Jézus Krisztust, mint Melkisédek rendje szerint való főpapot. Azt mondja: testvér, aki a jövő felé mész, akit megkísért az, hogy bizonytalan a jövő; ki tudja, mi lesz; akkor ne kételkedj! Nézz arra, hogy mi volt, és tudsz várni arra, hogy Isten majd mit fog cselekedni! Ki tudja, hogy fogja-e? Nézz arra, hogy mit tett, és rögtön a bizonyosságban jársz!

Az a példa jutott eszembe, amikor az első repülőgépeket megalkották, és próbálták velük repülni. Néha lehet látni olyat, amikor rekonstruálják, hogy összetákolták az első ilyen gépmadarakat, ezek kicsit felemelkedtek, aztán már be is csapódtak a földre. Az jutott eszembe, hogy a repülőgép-építőknek az a célja, hogy a repülő fenn maradjon és ne zuhanjon le. Aztán már minél tovább maradt fenn a levegőben; már átrepülte ezt, meg átrepülte azt. Amikor Lindbergh átrepülte az óceánt, az hatalmas dolog volt a múlt század első felében. Melyik erő lesz a nagyobb: az, amelyik fenntartja, amelyik megemeli, vagy az, amelyik lehúzza a gépet? Tulajdonképpen csak ennyi a repülőgép titka, hogy melyik erő lesz nagyobb, és e között a két pont között, amit Isten cselekedett, és amit cselekedni fog, az Isten hívó népének az adatik, hogy nagyobb legyen az az erő, amelyik a magasba emel, mint az, amelyik lehúz!

Egyik énekben énekeljük, hogy „...látod, köt s lehúz még régi csüggedésem, s tehozzád bűnömért lásd, el nem juthatok.” Ugye, tudjuk, hogy a túlsúlyos repülőgépek nem tudnak felszállni! Előtte megnézik, hogy mennyi a súly; mennyi a csomag; hány ember van rajta; fel tud-e emelkedni a gép. A Zsidókhöz írt levélnek tulajdonképpen ez az üzenete. Azt mondja az ige sok-sok helyen, hogy a hívónek emelkednie kellene. De mi az, ami köt s lehúz? A hitvallásunk írói három dolgot mondtak: a testünk, a világ és az Ördög.

Mai igénk csodája az, hogy ebben a küzdelemben Isten nem hagyja magára a hívőt, hanem erősíti. Tehát, a gépnek, a mi életünknek, Ő adja az igazi felhajtóerejét. Hogyan? Azt mondja az ige, hogy Isten ígéretet tett Ábrahámnak: „Miért is az Isten kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe.” Tehát, amikor az ember nem bírna emelkedni, Isten közbelép. Amikor bennünket valami lehúz, akkor Isten közbelép. Sokszor tapasztaljuk, hogy éppen ad egy ígét; éppen elküld hozzám valakit, aki bátorítani fog, vagy éppen hallok valamit, ami fel fog emelni. Azt mondja: Isten „esküvéssel lépett közbe”. Tulajdonképpen azt is lehetne mondani, hogy az evangélium üzenete az, hogy Isten közbelép.

Eszembe jutott, hogy gyermekkoromban az udvarunkon volt egy nagy diófa, azon gyakoroltuk a fáramászás tudományát. Nekem, aki az állatokat szerettem, nagy boldogságot jelentett, hogy a diófának volt két nagy ága, és a két ág közé egy vadgalamb mindig fészket rakott. Aztán lerakta két tojását, és akkor megvolt a mindennapos cél: nézni, hogy kikeltek-e a fiókák; ha kikeltek, hogyan fejlődnek, hogyan repülnek ki, milyen aranyosak, és eszembe jutott, hogy tulajdonképpen a hitünk is itt fészkel e között a két ág között. Erről készült egy festmény is. Az egyik faágra az van írva, hogy az „Isten ígéje”, a másik faágra pedig az, hogy az „Isten esküje”, mert azt mondja a Zsidókhöz írt levél, hogy

Isten nemcsak ígét adott, hanem meg is esküdött; és a hit, mindig e között a két faág között fészkel.

Tehát, Isten meg is esküdött, mert Isten közbelépett. Azért adta ígétét és esküjét, hogy oltalmazza a fészket, hogy a hívőt ez a két rendíthetetlen igazság tartsa. Meg akarta mutatni, hogy végzése változhatatlan. Az a csodálatos, hogy Isten az Ő ígéreteit nem kötötte semmihez; az ajándékait egyedül Jézushoz kötötte, de hozzánk nem. Ahol egy családban vannak gyerekek, ott a szülők mindig kötik valamihez ajándékozást. Ha a bizonyítvány ilyen és ilyen lesz! Ha kijavítod azt a matek hármast! Ha sikeresen levizsgázol, akkor kapsz valamit! Isten meg azt mondja, hogy amit Ő ígér, az változhatatlan. Ebben az a nagy üzenet, hogy nem tőlünk függ! Nem kell remegni és nem kell rettegni, hogy amit Isten ígért, azt megkapom-e, mert azt mondja, hogy változhatatlan.

Az az adventi ének jutott eszembe most, hogy „Igaz Isten, ígéretedben Változhatatlan valóság. Amit Te a Te beszédedben Megmondasz, az mind valóság.” Könnyebb megavulni, végképpen elmúlni a természetnek, mintsem annak, hogy Isten megváltoztassa az Ő tervét. Azt mondja, hogy változhatatlan. „Megesküdött rá” – ez azt jelenti, hogy nincs hozzánk kötve. Mert, ha hozzánk lenne kötve, és Isten azért adna nekünk valamit, az már fizetség lenne, az már nem lenne kegyelem. Az már nem lenne ajándék, hanem egy teljesítményért járó juttatás. Isten nem azt mondta, hogy ellenértéket adok, hanem azt mondta: kegyelmet adok! És Isten erre megesküszik. Olyan drága dolog ez, testvérek, hogy megesküszik!

Mikor szoktunk esküdni? Mi az eskü? Először is, ha valamit nagyon komolyan, halálosan komolyan gondolunk. Amikor Isten megesküdött Ábrahámnak az 1. Mózes 22. részében, hogy nagy néppé teszi, sok nép atyjává; megáldatnak az ő magjában a föld minden nemzettségei, amikor megígéri az Úr Jézus Krisztust, akkor Isten azt mondja: Én ezt halálosan komolyan gondolom. Én ilyen komolyan gondolom a megváltásodat, az üdvösségedet, a te örök életedet!

Másodszor: akkor szoktunk esküdni, testvérek, ha a másik fél bizonytalan benne, hogy az, aki esküszik, az az esküt meg fogja tartani. A Biblia elmondja, hogy ne esküdjete se az égre, se a földre, mert az emberből könnyen kijön, ha valamit bizonygatni akar! Azért, mert a másik nem hiszi el. Amikor Isten esküszik, akkor azt mondja: azért esküszöm, mert te nem akarod elhinni! Mert te nem akarod megfogni, megragadni, és azért kell, hogy esküdjek, mert komolyan gondolom! Halálosan komolyan gondolom! Mert nem fogod, nem tudod megtartani; nem hiszed! – azt mondja, ezért kell.

Harmadszor: miért esküszik Isten? Azért, mert az *ígéret örökösait is meg kell győzni és meg kell erősíteni*. Mert e között a két pont között az Isten esküje a mi számunkra azt jelenti: ne kételkedj! Bízd rá magad a kegyelemre! Higgy az Ő ígéréteiben, mert az egészen bizonyos! Ebben a hívőket mindig meg kell győzni és mindig meg kell erősíteni, mert mindig veszítünk valamit a mennyei felhajtóerőből, úgy, mint az az óra, amelyik elindul. Éppen most a hivatalban néztük az órát, hogy megint nem jól jár, mert az elem gyenge benne. Mindig egy picit késik, vagy egy picit siet, és aztán napok vagy hetek után ez már egész sok lesz. Va-

lahogy ilyen a mi életünk. Mert a hívó ember is ilyen. Mindig veszít a mennyei felhajtóerőből egy kicsit, és akkor mindig oda kell igazítani az Isten ígéreteihez és esküjéhez – ez a két faág, ahol a mi hitünk fészkel. Kétkedhetünk Benne, mert elbizonytalanodhatunk, testvérek, úgy, ahogy elbizonytalanodtak a hívők egyszer-egyszer, úgy, ahogy elbizonytalanodtak azok, akik a legerősebbek voltak is. Ahogy Ézsaiás mondja: „A legerősebbek is megtántorodnak, elfáradnak a legkülönbek is, de akik az Úrban bíznak, azoknak erejük megújul!” Mit jelent ez? Azt, hogy a mennyei felhajtóerő megint elkezd működni; a mennyei felhajtóerő ismét emelni akarja őket.

„Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya.” Itt használja a Szentírás ezt a kifejezést, hogy „lelkünknek... bátorságos és erős horgonya”; a horgony arra szolgált mindig, hogy a hajót egy helyen tartsa, lecövekelje. A hajón ezért volt horgony. Kálvin azt mondta: igen ám, csak annyi a különbség, hogy a mi hitünknek horgonya nem a mélyben van, hanem a magasban! Mi nem lefelé bocsátjuk a horgonyt, hanem fölfelé. De hát az még jobb, mert az még biztosabb! Megrendülhet ég, föld, de a Te igéd nem!

Lelkünknek erős horgonya, ahova útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett, Melkisédek rendje szerint – azt mondja: efelé nézz; bement érettünk Jézus! Valaki utat nyitott nekünk, azért, hogy mi is ezen az úton járjunk! Azért nyitott utat, hogy nekünk könnyebb legyen. Azért nyitott utat, hogy Isten hívő népe itt a földön szomorúság, gyász, fájdalom, betegség, gyengeség, megélhetési gondok, félelmek ellenére tudja, hogy a Paradicsom kapuját ismét megnyitotta. Kérub nem állja ajtaját, ezért minden áldja – és felteszi a csúcspdísz a hívő nép nagy, képzeletbeli karácsonyfájára a Zsidókhoz írt levél írója, és azt mondja: Jézus az örök Főpap; az Ő tökéletes áldozatával beljebb hatolt a kárpitnál, és oda ment az Isten színe elé, a Szentek Szentjébe, és kinyitotta előtted az utat. Ezért ne csüggedjete! Ezért ne féljete! Ezért ne tántorodjatok meg! Ezért ne kétkedjete! Ezért ne hagyjátok magatokat lefelé húzni!

Mennyire aktuális ez ma is, testvérek! Ma sem él máshogy Isten népe, mint az I. században. Ugyanazok a lefelé húzó erők! De ugyanaz a mennyei felhajtóerő is: az evangélium, mert Nála nincs változás vagy változásnak árnyéka, és amit az Isten megmondott, arra meg is esküdött. Miért? Miattunk, mert nem akartuk elhinni. Azért, mert ilyenek vagyunk, akik legyintünk, és azt mondjuk: nem jött még onnan vissza senki! Akik azt mondjuk: késik vagy halogatja Jézus a visszajövetelt! Volt már annyi földrengés, háború, járvány, mégse jött vissza Jézus! Nem hisszük el, hogy bármikor kinyílhat az ajtó, betoppanhat, és minden szem meglátja, még akik átalszegezték is.

Két pont között: vajon melyik érvényesül jobban az életedben? A mennyei felhajtóerő vagy pedig a lehúzó erő? Mi lesz a vége? Dicsőség vagy tragédia? Mi lesz a vége? Öröm vagy baleset? A mai ige arra biztat bennünket, hogy a meny-

nyei felhajtóerő változhatatlan, és te meg én bízunk magunkat erre a kegyelemre, mely gazdagon árad felénk! Áradt is mindig és áradni is fog, hogy dicsőség legyen annak az Úrnak, aki nem hagyott itt bennünket feladat, munka nélkül, aki nem ítelt bennünket tétlenségre addig, míg visszajön, mert azt mondta: boldog az a szolga, akit az ő Ura, mikor visszajön, munkában talál.

Testvérek, az is nagy felhajtóerő, amikor valaki benne van a szolgálatban, benne van az Úr munkájában, az is feljebb emeli mindig. Szíve megtelik örömmel, hálaadással és dicsőítéssel. Ezért: „...el ne csüggedjete l elkeitekben elalélván”!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, drága mennyei Főpapunk, Királyunk és Főprófétánk, magasztalunk Téged, hogy felkent Téged az Atya, Krisztussá. Köszönjük, hogy Rólad írt a Zsidóknak írt levél írója is, Téged dicsőített és Téged magasztalt, mint akiben Istennek minden ígérete igenné és ámenné lett. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor elfeledkezünk a bizonyságok fellegéről! Sokszor elfeledkezünk arról, hogy hogyan munkálkodtál a történelemben, az üdvtörténetben; hogy hogyan munkálkodtál már eddig is a mi életünkben; hogy mily sok csodát éltünk át, mennyire meggazdagítottál bennünket.

Bocsásd meg, Urunk, hogyha a jövő felé csüggedten nézünk, lemondóan, szomorúan, elaléltan, reménytelenül! Kérünk Téged, Urunk, hogy emelj feljebb! Ez az advent hadd legyen annak az alkalma, amikor a Te két változhatatlan tényed által feljebb emelsz bennünket a földieken, hogy az odafent valókkal törődjünk, ahol a mi Megváltónk van; ahova bement értünk, és ahova vár bennünket. Biztos a mi utunk, biztos a célunk, el van készítve mennyei hajlékunk. Kérünk Téged, hogy ennek örömét hadd lehessen látni rajtunk, a Te megváltott, hívő népeden. Ezt a boldogságot adjad nekünk, Urunk, hogy mások is lássák és megkívánják!

Kérünk Téged ezért az egész teremtett, bűnbe esett világért. Kérünk, hogy szóljon a Te igéd. Kérünk, hogy küldj munkásokat az aratásodba. Kérünk Téged, hogy áldd meg az életünket, közel vagy távol lévő szeretteinket, áldd meg a gyülekezetet, betegeket, gyászolókat, azokat, akik lelkileg megfáradtak vagy azokat, akik testileg, vagy mindkét módon. Köszönjük, hogy Te vagy a gyógyítónk; a Te kegyelmedben bízunk, Urunk, és kérünk Téged, hogy hadd éljünk napról napra a Te nagy neved dicsőségére!

Ámen.

675

Semmi kétség, Krisztus eljön

(806)

✂ Amelrooy, J.C. van (-?-)

🎵 De Heer, Johannes (1866-1961)

✂ [?]

Sem-mi két-ség, Krisz-tus el-jön, sem - mi két - ség, Krisz-tus jön!

Né - pek, hall - já - tok vi - gyáz - va,

Mesz - sze zeng a har - so - ná - ja,

Száll a hí - re száj - ról száj - ra,

Sem-mi két-ség, Krisz-tus jön, sem - mi két - ség, Krisz - tus jön!

2. Semmi kétség, Krisztus eljön, semmi kétség, Krisztus jön!

Tartsatok ki, hú testvérek,

Hogyha jönnek szenvedések,

Megmaradjon reménységtek:

Semmi kétség, Krisztus jön, semmi kétség, Krisztus jön!

3. Semmi kétség, Krisztus eljön, semmi kétség, Krisztus jön!

Félsz-e bűnös? Jöjj és lássad,

Új élet csak Tőle támad,

S így kegyelme rád is árad:

Semmi kétség, Krisztus jön, semmi kétség, Krisztus jön!